

Christian Bartholdys prædiken 5. søndag efter påske

Taler

Christian Bartholdy
Sognepræst

Sted

Brorstrup-Ravnkilde Kirker

Omstændigheder

Prædikentekst

Johannesevangeliet kapitel 17, vers 1-11

KUN EEN VEJ

Der er to Frelsesveje her paa Jorden. To Maader, hvorpaa Folk haaber at komme i Forbindelse med Gud, saa han vil tage imod dem engang. Disse to Veje kan man se alle Vegne. De har ogsaa deres Tilhængere her. Den ene Vej er med Jesus. Den anden Vej er uden Jesus. Den ene Vej gaar her gennem Kirken, den anden Vej gaar udenom Kirken. Den ene Vej er ved at prøve paa at gøre, hvad Jesus har sagt, den anden Vej er ved at gaa udenom hans Ord og gøre, hvad Folk siger. Hvilken af de to Veje, der er den rigtige, kan naturligvis afgøres ved Afstemning. Saa faar den Vej udenom Jesus jo langt de fleste Stemmer. Tager vi Hedningerne med, som jo tæller de to Tredjedele af Jordens Befolkning, og som jo da ogsaa regner med at blive salige, saa er der jo et mægtigt Flertal for den Vej udenom Jesus. Men selv i vort saakaldte kristne Land bliver der stort Flertal for den. Hvis Afstemningen da skal finde Sted, mens Folk er friske og raske. Hvis der skulde stemmes, naar de ligger for Døden, kan det være, der blev et andet Resultat, i hvert fald, hvor de kender Jesus. Kun er der jo det betænkelige ved saadan en Afstemning, at Sandheden aldrig har været afhængig af Afstemning. Derfor vil jeg saa gerne bede jer, der i Sagen om jeres evige Salighed stoler paa Flertallet, at man ikke skal følge Jesus og omvende sig for at blive salig, om at slippe det Anker og tænke om igen.

Hvis den Vej udenom Jesus, udenom denne Kirke, udenom dette Alterbord, udenom Omvendelse er den rette, saa vil det jo sige, at du venter, at du en skønne Dag skal vaagne op som en Himmelborger. Du er det ikke i Dag. Du ved ikke, om du er Guds Barn, du ved ikke, om du er i Guds Naade. Men du haaber,

at det altsammen en skønne Dag vil klare sig. Og nu er der jo mange Forhold, hvor det gaar saadan her i Livet. Man kan vaagne op en skønne Dag og være rig. Det er just ikke mange, det hænder, men det hænder. En Arv dumper ned til en, ventet eller uventet. En Onkel i Amerika smider en pludselig 50,000 Dollars i Hovedet. Eller man vaagner op en skønne Dag og er berømt. En ukendt Mand skriver en Bog. Ingen kender ham. Men en Dag er hans Navn paa alles Læber. Man har hørt om, at det kan gaa saadan. Det er sket. En fuld Bonde lægger sig til at sove paa en Mødding, han vaagner op i Baronens Seng. Det er der skrevet en Komædie om.

Saadan er det ikke med det evige Liv. Det er nemlig det evige Liv at kende Gud og den, han udsendte Jesus Kristus. Det evige Liv, Guds underfulde Gave til Menneskenes Børn, det begynder her, eller det begynder slet ikke. Der er to Frelsesveje, sagde jeg, ja, i Folks Tanker, men i Virkeligheden er der kun een, og den anden er Satans Bedrag, hvorved han narrer Slægt efter Slægt i Helvede, dem der ikke søger Gud i Jesus. Der er vel det, man kan vaagne op til, som jeg nævnede, men det evige Liv hører ikke til de Ting, lige saa lidt som man kan vaagne op en skønne Dag og være en dygtig Musiker eller en dygtig Landmand. Gud har sat en Grænse, vi ikke kan komme over. Der er det, man kun naar, naar man vil stride og slide og øve sig. Saadan er det med hans Naade og Velbehag. Der er kun een Vej at gaa, og den Vej hedder Jesus. Den, som vil høste i August, han maa saa i April. Den, som vil have en betrygget Alderdom, han maa spare i sin Ungdom. Den, som vil vaagne op i Himlen, han maa gribe Guds Naade i Jesus, mens han er her. Her er det evige Liv at finde. Her er Guds Fred at faa. Her er Adgang til Gud og Barnekaar hos ham. Her er Forgaarden til Himlen, og den, som ikke vil være der, for ham bliver Livet en Forgaard til Helvede. Her sker Foreningen med vor Frelses Gud, her sker den evige Adskillelse fra Gud. Her rejses Syndere op, her gaar de i Brokkassen. Her renses Syndere, saa de bliver hvidere end Sne, her snavses de til, saa de maa ende i et evigt Mørke.

Kære Venner, der er ikke givet os noget Valg. Gud er Gud. D. v. s. han bestemmer det. Det var rart for os, hvis vi kunde sige: ja, men jeg har nu mere Lyst til at gaa en anden Vej. Ja, Gud har givet os vor Frihed, men kun til at gaa fortabt. Du kan gaa en anden Vej, men ikke til Himlen. Er det da sandt, at det evige Liv er her? Ja, det er, hvor Jesus er.

Det beror paa to Ting. Paa hans Gerning og hans Ord. Jeg har herliggjort dig paa Jorden ved at fuldbyrde den Gerning. du har givet mig at gøre, siger han i

sin Bøn til sin himmelske Fader. Gud er herlig. Naar Foraaret kommer, ser vi Glimt af Guds Herlighed. Naar vi ser Markerne begynde at grønnes, det første fine Skær af Grønt, der lægger sig hen over en nysaaet Mark, de første grønne Blade paa Kastanjen, det stærke Solskin ud over Landskabet, det er en Hilsen fra Gud, vist er det saa. Han, som siger: se, jeg gør alle Ting nye. Men med det altsammen sukker dog Landmanden: Det er godt nok, men hvad skal dog det hele blive til? For det er kun eet Sted paa Jorden, Guds Hjerte, Guds Sind imod os er at kende, og det er i den Gerning, han gav Jesus at fuldbyrde paa Jorden for 1900 Aar siden, den Gerning, som endte, fuldbyrdedes, da han døde paa Korset. Den, der har faaet Øjet aabnet hvordan det skal ende. Han ved, hvordan det skal ende. Han ved, hvad det hele skal blive til. Det skal blive til evigt Liv for dig. Jeg har herliggjort dig paa Jorden, siger Jesus. Se alle dem, der mener at kende en anden Frelsesvej, de skal nok holde deres Mund om Gud, for de ved intet om ham. Derfor tier de, naar de da ikke er helt forløjede. De skal nok tie. Men vi vil ikke tie, vel? – vi, som kender Jesus, for til os kom det evige Liv.

Og det er i Jesu Ord, sagde jeg. Jesus siger om os: du gav mig dem, og de har holdt dit Ord. De Ord, som du har givet mig. har jeg givet dem. Vi fik hans Ord – til at holde. Hele vort Folk, som jo har Navn af kristent, har for saa vidt faaet Jesu Ord, men de fleste fik dem kun i Hovedet. De tror, de har faaet dem for at lære dem, men de tager sig selv fri for at holde dem. Men det evige Liv, det, som begynder der, hvor man tror Jesu Gerning, det bliver ved dér, hvor man prøver paa at holde Jesu Ord. Det er dem, der holder et troende Menneske i Live. Synes du, der er for lidt Liv i dig, saa er det, fordi du har ikke travlt nok med at prøve paa at holde Jesu Ord. Tro paa Gud og tro paa mig sagde Jesus. Den, som i den svære Tid øver sig i det, han skal mærke, at han lever. Den hellige Aand har han lovet, den, der daglig beder om den, han skal leve. Jesus har sagt, at vi skal være eet, den, der har det i Sigte, han skal nok blive holdt i Live. Der er en gennemgribende Forskel paa at høre Jesu Ord eller lære dem, det er der adskillige, der gør, og saa at prøve paa at holde dem. Saadan et Ord af Jesus som dette: omvend dig! det skal give dig nok at bestille foreløbig. Evigt Liv, det begynder nemlig her.

Og dog er der jo een Ting, som gør det vanskeligt for mange, og det er det, at vi jo dog skal dø. Og at vi jo dog er Syndere. Det er ikke sjældent, nu, man bliver ældre, den Tanke kommer op i en: aa, Gud, du kunde ogsaa have gjort det saadan, at de, som tror paa dig, ikke skal dø. Du vil jo alligevel vække vort Støv op engang, hvorfor saa ikke lade os gaa udenom Døden! Ja, det havde unægtelig

været et kraftigt Skel, der saa var draget mellem Guds Børn og Verdens Børn. Men saa havde Gud jo saa at sige tvunget alle til at gribe Frelsen i Jesus. Det har han nu ikke. Nu staar Alverden frit. Og hvem, der vil, kan sige, at der er ingen Forskel paa at tro Jesus og ikke tro ham. Jesus siger, der er det evige Liv til Forskel, Mennesker siger, der er ingen Forskel, og det faar de Lov til.

Men fordi vi er i Verden, fordi vi skal dø, fordi vi er, hvor Synd og Død gør sig tykke, derfor er vi under Jesu Forbøn. Jeg beder for dem, jeg beder ikke for Verden. Og jeg er ikke mere i Verden, og disse er i Verden, hellige Fader, bevar dem i dit Navn. Vist er vi i Verden og deler Synd og Død med den, og Krise og Sorger og Usikkerhed og mange Slags Frygt. Men der er een Forskel: vi er under Jesu Forbøn. Du synes sommetider, der er saa lille Forskel paa at være Guds Barn og Verdens Barn, du føler intet særligt Fortrin. Dine Kaar er ikke lettere. Dine Synder er ikke mindre. Dit Hjerte er ikke gladere. Der er nogle, der vil trøste dig med, at det passer ikke, du har det meget bedre baade indvortes og udvortes. Men Guds Ord i Dag siger dig, at det er sandt, du er i Verden. Og det er en alvorlig Sag at være i Verden, det maatte Jesus selv erfare. Men Ordet siger noget andet: du er under Jesu Forbøn. Frygt ikke, du lille Hjord, det var eders Fader velbehageligt at give eder Riget.

Og saa er der een Ting, vi har. Det kommer igen flere Gange i Jesu Bøn. Det er Guds Navn. Jeg har aabenbaret dit Navn, siger han. Bevar dem i dit Navn. De gamle Eventyr lærte os, at naar man vidste ens Navn, saa havde man Magt over ham. Det er en underlig Frelsens Hemmelighed, at vi kender Guds Navn. Vi ved, at nævner vi Jesus for os, saa kan Gud ikke tie til vor Bøn. Kære Venner, det er det evige Liv at kende Gud og den, han udsendte, Jesus Kristus. Amen.

Kilde

Bartholdy, Christian: "Himmerlandsprædikener", s. 155-159. Kristeligt Dagblads Forlag. København. 1942.

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

5. søndag efter påske, Anden tekstrække, Indre Mission, Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/christian-bartholdys-praediken-5-sondag-efter-paske>